

○ **Dagelijks brood** **- klaagzang op de moderne mens; een toneeltekst**

De toneeltekst van Gesine Danckwart, geschreven in 2001, ging op 17 april 2008 in première in het Nationale Toneel Gebouw. De regie & vertaling is van Susanne Kennedy; dramaturgie & vertaling Hannah Roelofs.

Gesine Danckwart

Gala: Ik ben bang.

Ulrich: Waarvoor?

Gala: Ik weet het niet precies. Ik ben gewoon bang. Ik kom het huis niet uit. Uiteindelijk, ja. Gewapend met een eindeloze voorbereiding. De portemonnee gepakt, dubbelgecheckt, toch nog de pinpas meegenomen, mobiel in de zak steken.

Sesam: Gekeken, of het antwoordapparaat wel aanstaat, nog eens aan het fornuis verzekerd, zou er toch nog een brief meegenomen moeten worden, de radio aan – en uitgedaan, het licht op het toilet aangelaten, zodat er iets is, wat me weer terughaald, uit het buiten. Iets, wat op me wacht, dat ik moet uitdoen, als ik terugkeer.

Nelke: Ik wil nog, maar een beetje, hier verder dromen. De ogen stevig verknepen, zodat de lichte wereld nog niet binnenkomt. Embryohouding, die niets helpt, natuurlijk niet, geen terug. Gaat niet. Maar een klein poosje, ach laat me alsjeblieft nog in dit oneindige sneeuwlandschap wegzinken. Verdrinken.

Ela: Tegengehouden, nog deze vijf minuten, die de mooiste van de dag zijn. Kostbaar voor mij alleen doordat, omdat ik zo meteen moet opstaan. Geen truc, helpt toch nooit. Met de teen voorzichtig voorvoelen, kou, en dan ben je al buiten.

Sesam: Ik ben een droom. Ik ben uw droom. Ik ben uw nachtmerrie. Een volkomen stilte. Deze stilte is zo volkomen. Geen menselijk geluid. Geen menselijk geruis. Een slot, een kasteel, een ijswoestijn, enorme maanlandschappen, een zon die allang afgekoeld is. Verstarde winden, alles in eeuwige winterslaap bevroren.

Ulrich: Ten eerste het getrippel van haar boven mij. De loop naar het toilet, geruis, gekletter, in de keuken waarschijnlijk, daar wordt koffie gezet.

Gala: Langzaam. Lekker langzaam. Misschien wordt het daardoor wel beter. Te laat. Alles is er al. Ik ben al aanwezig. Ik ben al daar. Einde.

Ulrich: Met de eerste greep via de afstandsbediening de muziek aanzetten.

Gala: Opgezwollen ogen, koud water helpt pas later. Koffie zetten, terwijl ik onder de douche, loopt die door. Te laat, ik ben al weer te laat. Ik moet nog heel dringend van te voren, voordat ik ga, die woningcorporatie bellen.

Nelke: De dag plukken. Niet gelijk zich terug laten zinken, maar opgestaan. Zoals alsof heel normaal, zo alsof ik zou moeten opstaan. Moet ik dus ook, ik moet dus opstaan, vanzelf verandert hier niets.

Gala: Wat nu? Nog niet eens de stomerij heb ik gehaald.

Ulrich: Dit is het gezicht waarmee ik naar buiten moet. Een heel klein beetje anders zou hoe dan ook beter zijn.

Gala: Ik heb toch nog ergens een panty zonder ladder, dat kan toch niet waar zijn. De derde al en weer geen tijd om hem weg te gooien, je moet hem gelijk meteen weggooien, na het uittrekken, als je een ladder ziet, die kunnen toch niet 's nachts ontstaan, ik moet hem toch hebben aangehad.

Nelke: Zo. Maar nu ga ik naar de keuken. Voor mezelf koffie zetten, zoals een heel normalig mens. In elk geval heb ik koffie.

Gala: Die klootzak heeft de muziek zo hard staan, dat ik zou kunnen meezingen. Maar dat wil ik niet, ik wil dat er een beetje kutrekening gehouden wordt binnen mijn vier muren, in elk geval.

Ulrich: Dit is de Gillette en nu komt zo meteen het juiste gezicht. Een stoomwals. Welke stoomwals is door mijn schedel gereden. Dromen. Heb ik iets gedroomd. Een warmte nog in mijn hoofd. In elk geval.

Nelke: Nog een keer omdraaien. Die klootzak boven mij. Alles moet ik meeluisteren. Kan ik er iets aan doen dat 'ie moet opstaan.

Gala: Okay, trek ik gewoon deze broek nog een keer aan. Een kindergezicht. 's Ochtends altijd. Zo'n kindergezicht. Als iemand dit zou zien. Geschrokken. En oud tegelijkertijd. Een beledigd gezicht, dat niet weet waarom het al weer gebruikt wordt.

Ulrich: Schatje, welke das, de groene, of blauwe, gewoon geen, we dragen vandaag de dag gemakkelijke vrijetijdskleding naar het werk. En een schatje hebben we ook niet, deze beslissing is dus helemaal niet te maken.

Gala: Goedemorgen, ja. Ik had gisteren al gebeld, u wou iemand langs sturen voor acht en nu, ik kan niet langer wachten, nee, ik heb u gezegd, dat het een onhoudbare toestand is, nee, ik weiger, het moet toch mogelijk zijn, hebben die werklui geen mobiel of zo, ik zeg u toch, ik kan hier niet de hele ochtend vertreuzelen, zou u, ja ik wacht, belt u mij meteen terug, als u iets weet..

Nelke: Je mag jezelf niet opgeven. En omdat je mij niet mag opgeven, ga ik onder de douche en dan scheer ik mijn benen, want dat je overal netjes bent. Ik moet dat met deze afschuwelijke scheer crème doen, die Goede Tijden, Slechte Tijden heet. Waarom moet ik mezelf niet opgeven met een scheer crème, die zo'n kut naam heeft. Ik kijk nooit naar dat programma, maar bij deze da was er – ik zweer het – gewoon geen andere. Terwijl dit alles mij iets wil vertellen, kookt het water voor mijn koffie.

Gala: In de woonkamer luister ik naar jazz, in de keuken naar klassiek. Als ik eerlijk ben, geef ik noch om het één noch om het ander. Maar ze draaien tenminste niet die onuitstaanbare goedehumeurmuziek, waar die klootzak onder mij naar luistert. Af en toe een verrassing en een nummer, waarmee ik wel een beetje mee zou neuriën, als het vandaag een andere ochtend was.

Ulrich: Ja precies. Jaja. Maar nee, in geen geval. Zo is het goed. Fris ja. Hier aanwezig. Aan boord. Ja, Hallo, Good Morning, Super. Super bek. Erop geslagen wordt maar ergens anders. Dit is namelijk een Erni topslaangezicht. Dit is een Goedemorgenwinnaarsgezicht en dat alles zonder inspanning, een gezicht dat gewoon niet anders kan. Dat is natuurlijk weerzinwekkend, maar zulke mensen bestaan, gewoon zomaar in het echt, en vanochtend ben ik er zo eentje.

Gala: Ze komen gewoon niet. Die klote werklui komen gewoon niet. Terwijl zij wacht, totdat die werklui komen, smeert zij het gezicht met deze ik gun me echt iets crème. Die, met dit dat heb ik verdiend gevoel, ik heb zo meteen een ontspannen gezicht.

Sesam: Een landschap. Een wijds landschap. Niets meer aanwezig. Vergeten.

Ulrich: Stilstand.

Nelke: Lopen. Verder. Rennen. Steeds verder. Snel. Weg hier. Niets herkennen. Gaan. Deze weg naar de metro. Een ritme. Ik ga in dit ritme mee. Maar heb ook een eigen. Het mijne. Grond afspeuren. Hoofd nooit in de nek.

Ulrich: Gestoord. Op dit beeldscherm. Tot 's nachts. Geen idee meer hoe lang. Deze screensaver en ik. Een lang spelletje. Eerst hem steeds nog weggeklikt. Kan dat ding niet verdragen. Ik ben toch aan het werk. Elke halve minuut zonder beweging en hij duikt op. Sneller denken. Weggeklikt. Op de muis bijna geslagen. Toen op een gegeven moment teruggezonden. Vriendschap met hem gesloten. De dolfijn geobserveerd, of is het één of ander haai? Daar nog de twee kwallen bij. Die moeten meer vooraan zwemmen. Hij heel rustig van rechts naar links. Donker met witte vlekken. Heel rustig trekt hij zijn baan door mijn computer. Af en toe de kwallen. Na een hele tijd een duisternis. Het watergeruis. Klokkens. Toen weer donker, rustig van rechts mijn dolfijn. Of mijn haai. Bubbels.

Gala: Ik ben het. Ik moet hier nog op een klusjesman wachten. Als er iets is bellen jullie me? Ja?

Nelke: Gisteren was er op de een of ander manier iets goeds. Een bijzondere vorm van ontmoeting. Iets werkt nog na bij mij.

Sesam: Deze moeheid. Ik kan tegen deze moeheid niet meer op. Te moe om te slapen, te moe om. Ik kan me niet meer herinneren, wanneer ik voor het laatst echt heb geslapen. Weg geweest zijn. Dromen. Het is natuurlijk gevaarlijk. Je moet naar buiten naar de zon, naar het licht. De mens heeft licht nodig. Hier binnen. Word je steeds bleker. Ooit doorzichtig. De weg naar de metro lopen. Een brievenbus, om brieven in te stoppen. Een hondendrol, om niet in te stappen. De kiosk. De bakker. De vleesspeciaalzaak en een bushalte. Hier gaat me niets gebeuren. Hier gebeurt niets.

Ela: Stilte. Eindelijk stilte. Iedereen weg. Uit het huis. Ik ben er ook nog. Ik ben een stille reserve aan humaan kapitaal. Daarom duik ik eerst even niet op. Ik was ooit voor de regeneratie van de werkkrachten van mijn man verantwoordelijk. Maar nu is die niet meer aanwezig. Dus moet ik, wil ik nu zelf iets van mezelf maken. Ik ga een verantwoordelijkheid voor een leven overnemen, die dan ook uiterlijk zichtbaar is. Ik zal uit het huis gaan en op mijn bankrekening deze gang terugvinden. Ik ben een getal, dat niet echt is opgedoken. Maar men zet in op mij en mijn sociale kwaliteiten, die liefde heten en voor de opvoeding van kinderen dienen. Op televisie kun je me altijd terugvinden. Ik ben altijd heel schoon en dat is één van mijn grootste interessegebieden. Een nieuw schoonmaakmiddel kan me laten dansen, dan glimlach ik in de tegels. Ook nieuwe gerechten zijn een reuzepret voor mij, dan stormt de hele familie en soms nog de kinderen van de buurvrouw, die niet zoveel geluk hebben, aan mijn tafel en slurpen en slobberen grappige spaghetti naar binnen. Zelden krijg ik daarvoor een kusje, omdat ik toch ook alweer de kleertjes met een bijzonder effectief wasmiddel moet reinigen. Dan ben ik een lieve mama en mijn jongste schiet een welriekend doelpunt. Vaak heb ik ook een verleden. Ik ben wel één van de weinigen, die nog een verleden heeft. Mijn verleden is een traditierijke shampoo, die mijn mama al op mij heeft aangewend, mijn verleden zijn de kinderen, die

altijd weer naar dit huis met de juiste ketchup zullen terugkeren. Ik ben er dan nog steeds. Zichzelf verzorgen dat doen altijd anderen, de auto's waar ik in rijd zijn altijd heel praktisch en binnen was ik ook nog nooit. Maar zo meteen zal ik buiten zijn en daar zullen we elkaar weer ontmoeten.

Gala: U wou me terugbellen – ik wacht hier nog steeds.

Nelke: Wat ik doe. Sorry, wat ik doe, oh, ik, ik ga, zo meteen door, weer. Ik ben net in een adempauze, ik ben net op weg naar de nieuwe springplank, ik ben net in een heroriëntatie. Ik ben op weg naar het rechtdoor, ik weet het zeker, ik ben net in een kleine vergissing, maar dat gaat niet lang voortduren. Ik ben bezig mezelf verder uit te rusten, ik ga bepaalde fouten niet maken. Je moet hoog inzetten om verder te komen. Ik ben op dreef en tsjak, ik ben in het nieuwe thuis, ik ben creatief, als ze me mijn gang zouden laten gaan, ik ben eigenlijk en alleen nu even een beetje te week. Ik vul al deze formulieren in, ik surf op de pagina's rond, ik heb niet eens de 1000 euro vraag kunnen beantwoorden, niet eens de 1000 euro vraag.

Gala: Lang niet meer in deze keuken gezeten. Wanneer heb ik hier voor het laatst gekookt?

Ela: Ik, ik weet het. Ik ben even een onbeschreven gezicht. Ik ben even op de één of ander manier een ertussenin, maar ik heb een energie om iets van mezelf te maken. Ik ga op de één of andere manier doorzetten, onthoudt u mij, u gaat me ergens anders terugvinden en misschien niet herkennen, maar ik zal mijn kwaliteiten wel weten in te zetten. Ik ga strategieën ontwikkelen, ik ga niet op het afwachten inzetten, ik wil niet. Verdrinken. Ik moet toch een droom ergens opzoeken kunnen vinden, ik wil ook niet alleen maar zomaar iets, het is wel beter, in de dingen te geloven. Vroeger wou ik

misschien graag een kleuterleidsterkapsterhuisvrouw worden, maar zo makkelijk zal het nu niet met mij gaan.

Nelke: Mijn moeder op de één of andere manier trots op mij. 's Nachts was ik op deze kantoren en het was niet een heel gekwalificeerde functie, maar het was bij de tv, en daarom dacht ze, het gaat op de één of andere manier verder.

Gala: Ze zit in haar keuken. Rustig. Kijkt ze uit het raam. Zijn de kinderen net buiten? Nee, het is geen keuken waarin kinderen wonen. Het tefalfornuis bijna ongebruikt, de espressomachine van Marrascino, iemand heeft kookboeken in het bijpassende rekje gezet. Een strip van roestvrij staal met gerei van roestvrij staal. De knoflookpers, alsof ze ooit knoflook zou persen. Ze heeft haar gezicht nog niet geverfd. Ze wacht op klusjesmannen, die iets in het huis moeten repareren. Je kan bij zo'n huis verwachten, dat de woningcorporatie zich met de reparaties bezig houdt.

Ulrich: Hij is al op zijn kantoor. Hij staart op een screensaver en herkent een dolfijn, van wie hij gisternacht heeft gedroomd. De dolfijn zwemt van rechts naar links door zijn computer. De dolfijn heeft gisternacht alle bestanden opgevreten. Heel langzaam ingeslikt. En nu zwemt hij vol en tevreden van rechts naar links. Twee kwallen van links boven naar rechts onder. Die hebben vast ook nog iets afgekregen. In zijn achterhoofd een zacht gerinkel. Vandaag was er iets. Vandaag is een deadline. Vandaag is een afspraak, vandaag is een meeting, vandaag is een representatie, vandaag is een resultaatdag, vandaag is een eindpunt, vandaag wordt de oogst binnengehaald, vandaag moet een huis staan, het concept heet, vandaag heeft een dolfijn zijn hersenen ingeslikt.

Ela: 'S ochtends op weg naar het werk. Vermoeidheid. De eersten zijn al klaar met hun ochtendienst. Of nachtdienst. Hoe noem je dat.

De schoonmaaksters en de krantenjongens. De taxichauffeurs proberen al te slapen sinds een hele tijd. Het barpersoneel in bed.

Sesam: Ik ben uw nachtmerrie. Goedemorgen. Hallo, Hallo. Of is het al een goede middag, een goede dag of een goede avond? Wij zijn de club van thuisblijvers, schijnbedlegerigen, muurstaarders, waaromkvragers. Wij zijn allemaal alleen. Dat verbindt ons met elkaar, ook als we het niet weten. Je kan jezelf soms in een percentage nalezen, dan weet je, wie er nog zo rondhangt. Ik ben nog geen erg lotgeval of iets waar ik me bij neer moet leggen. Ik ben van een leeftijd, waarop ik mezelf als scholingsmaatregel kan beschouwen. Ik hoef nog geen aparte strategieën te ontwikkelen, om mijn tijd te doden, maar ik sta er theoretisch nog middenin. Het leven. Dat is nu. Ik heb een kleine biografiekreuk. Een kleine onderbreking, nee, een kleine adempauze, om dan weer fris en nieuw te beginnen. Opdat ik niet lager begin, dan toen ik ben gestopt, moet ik iets bedenken.

Nelke: Als ik iets heb bedacht, kan ik ergens aankloppen. Dat gaat helemaal niet zo goed. Er is iets, wat mijn stembanden aantast. Dat gaat op de stembanden liggen, heel licht. Belachelijk, dat merkt niemand, die mij niet kent. Denk ik dan zo.

Sesam: Dacht ik toen zo. Heb ik toen gedacht. Voor het eerste telefoontje. Maar toen heeft het zo lang geduurd, voordat ik dat volgende telefoontje heb gemaakt. Was ik toch niet meer gewend. Meer willen van anderen. Meer van anderen willen dan jij zelf. Niet goed. Helemaal niet goed, dat te denken. Een verkeerde gedachte. Niet goed dat te weten. Volledig verkeerd. Een half uur nodig hebben, om een verkeerde gedachte weg te denken, die dan op de stembanden gaat liggen. Ik zie de grijze waas door de kabel naar de mens aan de andere kant kruipen. Het kruipt als pestilentie uit de hoorn. Aan de andere kant zit een of ander bevallig mens, dat nu de

hoorn iets verder weghoudt. Dat mens is deze dingen gewend en doet niet eens een onmenselijke afwimpeling. Ik moet één of ander iets opsturen en het is niet onvriendelijk. Ik kom niet eens langs dat ongekwalificeerde vak. Het zaait me een kleine hoop, nee mogelijkheid in het oor, die ik moet grijpen. Eigen schuld. Dikke bult. Wie niet eens in staat is, om een postzegel voor een vriendelijk vakje over te hebben.

Gala: In een afgrond vol met tijd gevallen. Mijn tijd. Ineens.

Ela: Heel belangrijk bij het begin van de dienst. De kassa tellen. Als allereerste. Geen vals vertrouwen. Later ben jij het zelf, die schuldig is, als er iets niet klopt.

Sesam: In een afgrond vol met tijd gevallen. Mijn tijd. Mijn oneindige rijkdom tijd. Helemaal voor mij alleen, eindeloos. Niet nodig gehad. Niet voor iets nodig zijn. Door de woning eindeloze cirkels draaien. Een besluit nemen, om naar buiten te gaan. Weer gaan zitten. Nog eens nagedacht. Wereld, u ziet hier mij zitten, op de rand van een sofa. Ik verlaat nu die rand van de sofa en begeef me naar buiten. Daar zal men mij niet hebben gemist tot nu toe. Maar dat is mijn opdracht vandaag en nu. Er is deze opdracht, dat ik nu deze woning moet verlaten. Ik ga al. Buiten is het na een tijdje beter. Stappen. Mijn stappen. Gepensioneerden en schoolkinderen op straat. Zwervers en politiemannen.

Nelke: Daar ben ik weer. Ik draag nu mijn jeugd als hoop op het gezicht. Ik laat me doorverbinden, ik ga doorverbinden. Ik heb een functie in een branche die veelbelovend is, aangevraagd en aangenomen. Mijn kwalificaties zijn mijn vriendelijkheid, het is, ja maar, je weet maar nooit. Tijdens een meeting zit ik met mijn klemmap in het team en deel de adressenlijst uit, die ik vervaardigd heb. Men is heel vriendelijk tegen mij en iedereen bedankt voor de

koffie. Eigenlijk is het zo'n team, waarin iedereen een keer koffie zet, maar op de één of andere manier ben ik het toch, die altijd koffie zet. Als ik me lang genoeg staande hou, kan ik aan de organisatie van de kerstborrel deelnemen, ik zal hier op de een of andere manier wel opvallen. Tot stagiaire in de PR sector is het maar een minuscuul stapje.

Ulrich: Ik heb altijd de dingen gedaan, die ik wou doen.

Gala: Ik was nooit in vaste dienst.

Sesam: Voor het werk is na het werk is nu.

Nelke: Ik heb het gevoel, mijn huid kan niet meer ademen.

Sesam: Nu kunt u er nog eens over na denken, op wie u wilt wedden. In elk depot zou u een uitgebalanceerde verhouding moeten realiseren, alstublieft, beslist u nu meteen. Ik ben een mogelijkheid, maar alstublieft beslist u zelf, u zou ondertussen genoeg moeten hebben vernomen, en denkt u eraan ook eens anticyclisch te beslissen, met liefde voor het risico en uw tijd vooruit, als u tot de winnaars wilt behoren, deze ene keer zou u niet op sympathie en medelijden moeten afgaan, dat kunt voor u zelf opsparen, als u nog steeds tot de spaarders wilt horen, alstublieft beslist u nu, en te laat. Hier is weer eens een kans langs u heen, omdat u weer eens te laat, een beetje sneller had u wel eens moeten zijn geweest.

Ulrich: In mijn branche vernieuwt de kennis zich elk jaar voor 60%.

Sesam: Er was toch iets vanochtend.

Gala: Ze weet gewoon niet meer precies, waarom ze dit allemaal doet.

Ulrich: Ik zit in de intercity, die vandaag mijn kantoor is. Ik zie er goed uit, toch, een beetje de perfecte schoonzoon, als het iemand zou interesseren. Naast mij al die andere perfecte schoonzonen. Ik ben een effectieve doelgroep voor waren met een hogere standaard. Nu simuleer ik geen bereik, omdat ik gewoon geen zin heb om te bellen. Af en toe eerst beschaafd dan juichend op de zenuwen werkend, kunt u uw klote dingetjes niet, afspraken worden gemaakt, aankomsttijden doorgegeven. Ik maak slechts een paar aantekeningen innerlijk. Een gesprek voor me, een uitwisseling, het zal wel gaan. Geen zorgen, je mag je gewoon geen zorgen maken. Er zijn geen fouten, die niet te corrigeren zouden zijn, er is geen lichaamskracht waartegen ik het moet opnemen, ik moet alleen meedoen, ik ben goed, ik zal wel goed zijn, ik zou me graag op een thuis verheugen, op een terug, stop, ik ben net als iedereen altijd beter, als ik vooruit kijk. Ik heb iets, waar ik op kan bouwen, ik zal ook de juiste privé-regeling treffen, ook als ik me nog geen zorgen moet maken. Ik moet alleen gewoon altijd meedoen, ik zal altijd meedoen, ik ga me staande houden, maar altijd verder na de juiste mogelijkheid, en dan toeslaan, ik heb ellebogencapaciteiten en ook een instinct. Ik heb mezelf altijd.

Gala: Wanneer? Wat? Ik heb je toch, als er iets is. Wanneer is dat? Is dat belangrijk. Dat is niet te excuseren, dat is zo wat van een onbekwaamheid, dat is. Ik ben er meteen en dan kun je oprotten met je reet en jezelf. Hallo, je bent gewoon het laagste van het laagste, je bent de allerlaagste onbekwaamheid. Je bestaat nu niet meer.

Ela: Een dag met een dienstbegin. Een dag met voor de dienst en na de dienst. Een werkdag. Het werk. Ik ben in uren waard. En dat kan ik keer acht berekenen. Geen beulswerk. Dit hier is niet iets wat je beulswerk noemt. Niemand hier werkt op het veld, in de mijn, in de bouw. Dit hier is alleen maar een staanbaan. Het is niet goed te gaan

zitten, dat zien de bazen niet graag. Ook als er soms niets te doen is of als het goed zou zijn om even te zitten. Iets te doen vind je altijd, anders kun je ook eens afstoffen, sorteren of iets anders. Dat is extra werk en dat doe ik alleen als iemand me ziet. Het is beter, als er iets te doen is. Het is goed als er veel klanten zijn. Dan ben ik bezig en de tijd gaat sneller voorbij. De tijd is een wonderding. Het eerste uur heel lang. Het eerste uur verstrijkt eindeloos. Hoe moet je zo'n lang eindeloos uur nog acht keer kunnen verdragen. Dat is pas één achtste, dat al een eeuwigheid duurt.

Nelke: Het spijt me zo. Ik heb zo gerend, ik heb me zo gehaast, ik kan er toch niets aan doen, alsjeblieft, als er een metro, een bus direct voor mijn neus, ik had hem nog kunnen aanraken, ik was niet helemaal op tijd, maar ik, ik weet niet, wat er zo lang heeft kunnen duren, ik had wel een wekker gezet, getreuzeld, nee, ik, het gaat dan ook niet meer gebeuren, en dan op de volgende ochtend, hetzelfde, ik moet dan een techniek ontwikkelen hoe ik het kantoor binnensluip en dan op die ochtend, twintig minuten te laat en ik had toch mijn bazin moeten waarschuwen, die er op deze ochtend, waar ik eerst zo blij over was, niet was, maar toen heb ik haar niet kunnen waarschuwen, en dat terwijl ik toch net een nieuw begin. Ik laat niet over me heen lopen. Door niemand. Nooit weer. Meer.

Gala: Ik heb de vloer geveegd en gedweild. Ik heb achter de bank schoongemaakt en tussen de kabels van de stereo met een vochtig doekje pluizen weggehaald. Ik heb de tafel gepolijst en het stof uit de glasschalen van de lamp. Ik heb over de deuren een spons gehaald en de deurmat uitgeschud. Ik heb de koelkast van buiten en van binnen schoongemaakt en het vriesvak ontdooid. Ik heb de watervlekken op de tegels boven de wastafel weggepoetst. Ik heb in de slaapkamer gestofzuigd en schone lakens opgedaan. Ik heb een machine met witte was gestart en een paar bloezen en een broek gestreken.

Ela: Terwijl het bij anderen altijd vooruit gaat. Waar kan dat toch altijd naartoe gaan. Dat is een logisch principe, waar alleen ik uit val. Die zijn allemaal al ergens anders, en ik nog steeds hier. Dat tenminste niemand me kan zien, dat is wel goed. Dat is een kleine geruststelling.

Ulrich: Op deze voicemail. Geen enkel bericht.

Sesam: Ik zit in een bar en verdwijnt in een muur.

Gala: Naar boven reiken in de schappen.

Ela: Naar beneden reiken in de schappen.

Gala: Vraag me gerust, stel me een vraag.

Sesam: Een balans opmaken. Ik moet ergens op de één of andere manier een balans opmaken.

Ulrich: Arbeit macht Spaß

Nelke: Ik ben trots. Ik ben zo trots op mezelf. Ik geloof het niet. Ik heb een overwinning voor elkaar gekregen en nu ben ik trots. Hallo, ik ben blij. Ik ben, hallo, ziet u mij. Ik zou iemand moeten bellen, zodat 'ie blij voor me is, ik, wie had dat van mij verwacht. Ik ben zo blij. Ik ben, hallo, ik ben het, herkent u mij, nee, natuurlijk niet, ik ben nu wel een beetje iets anders.

Gala: Met dertig moet je verdringen. Je moet een positie bereikt hebben. Zodat zich dan een loon uitbetaalt, anders heb je geen kans tegen een concurrentie, die het als beginner veel goedkoper doet.

Nelke: Daar is weer dat rinkelen.

Gala: Zaterdag een aanval. Ineens de reusachtig lange zaterdag voor me. Volplannen met van die weekendinkopen, maar ik kon het idee van mezelf alleen in die supermarkt niet verdragen. Een kleding inkopen, misschien, zo echt lekker alleen gaan winkelen, en de creditcard voor alles laten boeten. Maar ik kon de voorstelling van mezelf alleen in die winkels niet verdragen. Een vlucht naar kantoor dan, daar was nog iets zinnigs te doen. Op de terugweg naar een bistro, een prosecco gedronken en daarna nog eentje en nog eentje, een taxi genomen, met de taxichauffeur geprobeerd te praten, zomaar iets, toen was de zaterdag voorbij. Ik moet beter voor deze weekeinden voorzorgen. Ik ga niet meer voor deze weekeinden door de knieën.

Ulrich: Mijn laatste relatie was met een collega uit het team. Ik zou het niet relatie hebben genoemd, maar dus de laatste keer, dat ik vaker iets met een vrouw had. Het lag voor de hand, we waren altijd alle twee lang samen op het werk en toen heeft het zich ontwikkeld. Bij mijn bedrijf was dat geen probleem.

Nelke: Ik weet niet zeker of ik die brief daadwerkelijk heb gepost. Ik weet, hij was op de één of andere manier belangrijk. Ik herinner me niet meer precies, ik weet, ik had hem in de hand en heb hem op de hoek van de plank gelegd.

Ela: Het tweede, als je geluk hebt, is er in het tweede meer te doen. Dat wordt bijna vergeten, dat verdwijnt achter m'n rug. Dat merk ik nooit, daar wordt de tijd een gewoonte en je bent nu pas goed in de dag belandt. Daar is de afloop weer een automatisme, een ballet, dat ik goed beheers en me rustig maakt.

Sesam: Wat ben ik u waard? Wat ben ik mezelf waard? Mijn waarde ligt vandaag bij de Dirk en melk is een goede reden, om uit huis te gaan. In het winkelwagentje ook bier en cola. Toastbrood, maar dan volkoren. Je moet wel aan de toekomst denken. Iets roods, dat tomaten moeten voorstellen, en uit de koeling iets dat doet alsof het schimmelkaas is. In elk geval. In elk geval geen Best. Aan de hand van de winkelwagentjes van de anderen mijn afstand tot de afgrond inschatten. Ik heb speciaal Grolsch in plaats van Bestbier gekozen. Ook de jenever ontbreekt en eten, wat de indruk van eten. Dus groenten erbij. Even in een spiegelzuil mijn gezicht. Grijs in het TLlicht. Ononderscheidbaar. Net als de anderen. Attentie

Nelke: Ik begrijp dat Engels gewoon niet.

Ulrich: Komend jaar ga ik een paar dingen veranderen. Ik zal één of ander sport moeten doen, ik word steeds onfitter. Misschien ook geen fitness, maar iets buiten. Maar niet in zo'n vereniging, dat zou ik niet kunnen verdragen. Ook niet op een vast tijdstip, kan ik toch niet nakomen. Hardlopen verveelt me alleen zo. Iets, dat misschien ook leuk is.

Gala: Mijn laatste affaire was met een collega uit het team. Dat heeft zich zo voorgedaan. Ik ben eigenlijk tegen zo iets op mijn werkplek. Maar het is soms niet zo makkelijk, iemand ergens anders te leren kennen.

Sesam: Ze zitten tegenover elkaar in dit grote eetcafé. Tien tafels leeg tussen hen. Hij en zij hebben de bediening fatsoenshalve gevraagd, of het überhaupt open was. Zij een tijdschrift voor zich op tafel. Hij sigaretten.

Nelke: Dat is niet juist zo, dat een man rond deze tijd op een parkbank, in een café, door de straten dwaalt. Dat ziet er niet naar een vrije dag uit, maar naar een vrije tijd.

Sesam: Dat is niet, wat een studente is. Dat is zonder werk en houdt het thuis niet meer uit.

Nelke: Mag ik me voorstellen, aan u misschien. Heeft u zin, me een paar seconden van uw tijd te schenken. Het zal misschien niet volledig zinloos zijn, en al was het slechts dat, nou misschien kunt u er één of ander voordeel uit, ook voor uzelf, dus halen, ik wil u niet met mezelf vervelen, ik ben geen entertainmentprogramma, maar dat heeft u wel door, ik. Ach, neem me gewoon niet kwalijk.

Gala: Dus ik toen in die club. Één proefles en ik had al over m'n nek kunnen gaan. Deze mensen, één grote ondergoedmodeshow. Niet, dat ik me hoeft te schamen maar overal deze spiegels, en iedereen echt soort van sportief getrimd. Dat is me mijn lichaam niet waard.

Sesam: We zijn geen reünie en geen bedrijfsuitje. We zijn geen kerstborrel en als, dan zouden hier sommige vieren en andere weer opruimen. Er zijn verschillen tussen ons. Op een afbeelding gaat u die later misschien niet meer herkennen. We zijn een systeem, dat kort voor zijn voltooiing moet staan, want tenslotte hebben wij doorgezet. Er zijn verliezen zeker, maar die zou iedereen zelf moeten incasseren. Hier is ieder voor zich verantwoordelijk. Hier is iedereen de smid van zijn eigen fortuin, en als hij dan op een gegeven moment in het verkeerde leven zit, dan is dat een eigen verantwoordelijkheid en geen fout van het systeem. Dit systeem biedt geluk, als je maar een beetje moeite doet. Doelgericht is voor ons geen scheldwoord, maar goed, niemand wordt gedwongen om mee te spelen, maar alstublieft hang dan niet later als een verwijt voor ons droomhuis rond. Hier kan iedereen, als hij maar wil. Kijk altijd naar boven en

naar voren. Dan zijn sommigen al steeds een klein stapje verder. Die zijn dan steeds precies een paar jaar jonger dan u en al een hele stap verder. Op een gegeven moment ben je zo dermate ingehaald, als je niet vroeg genoeg een beetje oplet. Laat u uzelf niet te lang gaan. De finish biedt bijna nooit plek voor omwegen die zich uitbetalen.

Ulrich: Misschien hadden we zelfs op de één of andere manier bij elkaar gepast.

Gala: En dan kijk ik naar boven naar het plafond en daar zijn stofvlokken.

Nelke: Ik zou echt willen weten, welke klootzak al weer het laatste restje koffie heeft gepakt en dan geen nieuwe meer heeft gezet. Asociaal. Zeker, ik weet het al, ik vermoed het. Dat moet hier een bedrijfsklimaat zijn.

Gala: Ik was begonnen hem een e-mail te schrijven, en toen is de poëzie en mijn stemming er vandoor gegaan, en in elk geval heb ik iets liefdevols, totaal idioots geschreven en toen wou ik het ding alleen opslaan, en het werd toch gestuurd. Hup, in de kabel met deze pijnlijkheid en onmogelijk het terug te halen. Ik heb er toen een mail achteraan gestuurd, dat hij die in geen geval moet openen en lezen, dat er een fout gemaakt is, maar zeker, natuurlijk zal hij die lezen.

Ulrich: Ze ziet er best schattig uit. Nieuw hier?

Nelke: Sinds een paar dagen. Ik ben nog in de inwerkfase.

Ulrich: En gaat het al, redelijk goed?

Nelke: Ja. Ik hoop het wel. Nee, ja zeker, toch ik geloof van wel. Het is alles nog, nee, dus ik ben heel blij hier te zijn.

Ulrich: Is soms een zootje, weet soms niet, waarom ik hier nog ben.

Nelke: Nou ik, ik vind het nog best aardig.

Ulrich: Moet maar eens doorgaan.

Nelke: Ja, ik ook, ik zeker.

Sesam: Als nu iemand me zou vragen. Er vraagt niemand. Natuurlijk niet. Maar ik, als ik me dus aan u zou moeten voorstellen. Ik ben blij dat we hier zo face to face. Dat is dan wel meteen een heel andere situatie, dat is wel iets van een kans. Voor mij, geloof ik, een betere dan als u alleen zo mijn gegevens, die zijn wel in de verkeerde richting veelzeggend en dus niet over mij. Mij zult u daaruit niet zo herkennen. Of u zou zich verbazen, ik zie hoe u zich zou verbazen en een kleine irritatie, hoe je toch durft zo een CV en als u net wat tijd over hebt, zouden u nog de gaten opvallen, die ik handig heb geprobeerd te verstoppen, maar iemand zoals u zou zich niet zo makkelijk laten misleiden, en mijn armoedige trucjes al door hebben, voordat ik ze heb bedacht. Maar ik zou mij graag aan u uit willen leggen. Er waren altijd redenen voor dit mijn levensweg. Fouten, soms natuurlijk, maar toch eigenlijk wegen, richtingen, daartussen ook toevallen maar ook inzichten. Iets geleerd en toen iets anders gedaan.

Ela: Het is niet goed, te vaak op de klok te kijken. Zij wreekt zich dan. Ik probeer het zo lang mogelijk vol te houden, voordat ik er weer op kijk, om een blijde verrassing te beleven, als het dan al veel later is, dan ik denk. Meestal wint de klok en het is veel vroeger, dan ik denk. Er is weinig te doen maar de bazen zijn in de buurt, en daarom ga ik

niet zitten. Ik sta aan de hoek van de toonbank en kijk uit het raam. Ik kan me niet tot dat afstoffen dwingen, dat niemand ziet. Het stof zal er meteen weer zijn. Dat ga ik morgen doen. Ik sta klaar. Ik sta hier klaar, maar niemand komt binnen. Buiten is mijn televisieprogramma. Dat brandt zich op mijn netvlies. De winkel tegenover is een café met rode letters. Dat zal je later op mijn netvlies kunnen lezen. Deze letters.

Gala: Dromen?

Ulrich: Soms. In fases, soms. Dan lang helemaal niets. Meestal van ruimtes, woningen, kelders, gangen, ik steeds langs de muur.

Gala: Als kleine jongen. Hoe zag het er in dat plaatjesboek uit.

Ulrich: Nooit conducteur, nooit politieman. Graag winkel gespeeld. Winkeltje met frikandellen van havermout en chocola. Misschien een beetje vrouwelijk.

Sesam: Leren zichzelf als klein bedrijf te zien. Je moet jezelf in een juiste richting, en met een beetje helderheid nadenken, over waar je naartoe wilt. Wie weinig verwacht, zal ook weinig krijgen, wie hoog denkt, komt verder. Overtuigd zijn van de eigen kracht. Heel belangrijk. Zich niet altijd met het minimum tevreden stellen, dat kost natuurlijk iets. Dat is risico.

Ela: Gevangen in mijn leven. Maar het is toch van mij.

Gala: In dit bedrijf geven wij vorm. Voor u. U zult uw producten niet zonder ons aan de man, respectievelijk de vrouw kunnen brengen. Als u uw producten al kent. Ook daarmee zijn wij u graag behulpzaam. Onze troef is communicatie. Zonder communicatie kunt u niet met uw klanten communiceren. Maar dat zou u tenminste wel

duidelijk moeten zijn. Wij stellen ons nu maar eens zo'n geslaagde communicatieweg met u op een presentatiebord voor.

Sesam: Op de weg naar beneden ontmoet je dan al diegenen weer, die je op de weg naar boven links hebt laten liggen, dus alsjeblieft opgelet.

Gala: Het is zo moeilijk om medewerkers te vinden, die een beetje meer engagement dan alleen de minimale standaard afleveren. Ik kan dit muggenziften niet meer verdragen.

Ela: Van dit café. In de winter zie ik ze al in de namiddag oplichten, in de zomer doen ze ze pas aan nadat ik klaar ben met werken. De voorbijgangers buiten zo snel langs het raam. Ik kan alleen secondeopnames van hen. Vier passen, tak, tak langs mijn raam. Dat is een snelle loop, die een klant wordt. Excuseert u mij even, ik moet bedienen.

Nelke: Mag ik u hier mijn bedrijf laten zien? Mag ik u mezelf laten zien? U hebt me amper herkend niet waar? Ik ben spiksplinternieuw hier en pas geboren en er weer bij. Ik ben weer iets en iemand. Maar dat kunt u wel zien.

Gala: Ik zit in dit restaurant en deze sloerie van een bediening heeft een half uur nodig om een bestelling op te nemen. Ik ga niet naar dit restaurant om door een onvriendelijk gezicht te worden bediend, dat een klotejob doet. Als haar dit werk niet bevalt, dan moet ze maar iets anders doen. Of het meteen helemaal laten. Maar als je nog niet eens het meest eenvoudige werk kan uitoefenen. Als ik naar een kloterrestaurant ga, wil ik een bediening niet merken. Ik wil er geen menselijke ellende, als ik een hapje eet.

Ulrich: Arbeit macht Spass. Diese Arbeit macht Spass. Anders zou ik het toch niet doen. Niet altijd en niet voortdurend. Er is het verplichte programma. Maar over het algemeen ben ik met dat, wat ik doe heel tevreden, nee, dus blij, ja dus, het is dat, wat ik wil. Precies.

Ela: Een paar klanten achter elkaar zijn bijna een spitsuur en een beetje hectiek geworden. Ook een onvriendelijkheid was er bij, die ik geprobeerd heb, om weg te glimlachen. Toen werd ik zelfs twee keer gebruikt. Als bediening en als deurmat. Graag gedaan, dat kost mij niet meer zo veel. Dat is dus bij de prijs inbegrepen. Dat u uw slechte humeur op de dienstverlening uitleeft. Dat is onze speciale service.

Ulrich: Vakantie. Dringend. Ik moet dringend over die vakantie nadenken. Dus en natuurlijk ook houden. Ik heb een vakantie nodig en het wordt weer tijd. Vorig jaar was ik niet. Ik had gewoon geen tijd. Nu ook niet echt misschien. Maar je moet tijd nemen, om weer bij te tanken. De eigen resources regenereren. Jezelf lekker verwennen, zodat je weet, waarvoor je dat allemaal doet.

Gala: Zich lekker ontspannen, laten verwennen. Zonsondergangen en cocktails en dat allemaal. Net als in die folders. Of zo'n cultuurreis. In een groep met allemaal alleenstaande docenten. Een vriendin bellen, die geen kind heeft. Misschien kun je gewoon iets samen doen. Of toch gewoon helemaal alleen, ergens in zo'n club. Vakantie, dringend, onthouden.

Ela: Nu, kan ik wel eens op de klok kijken, het resultaat is het vierde uur net gehaald. Dat is een helft nu. Ik heb de helft al gehaald, van een eindeloosheid zit er nu al de helft op.

Gala: En weer eens een pauze.

Nelke: Ik wou alleen even koffie, maar er was niets meer.

Gala: En nu houd je toezicht op de automaat.

Nelke: Ik, ik moet blijkbaar even zijn weggedroomd.

Gala: Mijn waarde is dat waar ik voor gewerkt heb. Waar ik beland ben. Door een ambitie. Dat wordt niet meer in uren gewogen. Dat is een prestatie die niet meer zomaar af te rekenen is. Dat is dat, wat ik meebreng, ideëel. Mijn ervaring en creativiteit. Doorgezet door de weg, door de trappen. Iets meer geweest dan de anderen. Nog. Het bereikte te overtroeven. Altijd verder moet er een vooruit geweest zijn. Het nieuwe groeit op en slaapt niet. Dat doet het voor minder dan ik en heeft verse energieën. Daarom moet ik waakzaam blijven.

Nelke: Ik weet niet precies, waarom ik dit telefoontje moet plegen. Het werd mij gezegd, ik moet iets navragen, nogeensdubbelchecken, maar ik snap niet zo goed, waarom. Ik heb die vraag al een keer gesteld, en ik ga me blameren, op de één of ander manier. Als ik het niet doe, dan ook. Als het uitkomt. Ik moet liegen, ik zou dus moeten liegen, dat ik het al heb gedaan, maar als er dan die fout optreedt. Ik zou een voorwendsel moeten zoeken misschien, om onschuldig iets anders af te vragen en dan, ik wil alleen nog even snel controleren, een kleine navraag doen, met een profistem, glad en professioneel, het is ook belachelijk. Ik ga dus naar de koffiecorner, om een beetje tijd te rekken. De koffie is weer op, en de laatste, die het restje heeft gepakt, heeft dus geen nieuwe gezet, hoewel dat de afspraak is. Ik erger me en zet met chagrijnig gezicht nieuwe koffie. Eigenlijk doe ik dat graag, koffie zetten, maar als ik zo week blijf, ga ik het nooit maken. Je mag niet te vaak koffie voor anderen zetten, dat zou als zwakte geïnterpreteerd kunnen worden. Ik wacht nog af, tot de koffie begint door te lopen, blijf staan, veel te lang en kijk naar het druppelen. In mij wordt het helemaal koud. Ik heb dat telefoontje op

die dag toen niet gepleegd, de volgende was het dan te laat. Of het een probleem gaat zijn, of er narigheid van komt.

Sesam: Ik wil gaan. Ik kan toch niet nu al. Ik moet hier toch als voorbeeld dienen, waarvoor krijg ik tenslotte dat hele salaris. Een beetje meer Extra is daar gewoon standaard. Ik kan toch niet net als de anderen. Ik moet altijd een beetje meer en een beetje langer. Een beetje vaker ook in het weekend. Met mijn salarisschaal noem je dat niet meer overuren. Dat zit er bij in. Vanzelfsprekend. Ook een vrijwillige bijscholing in het weekend. Zich verder ontwikkelen. Heb geen zin meer. Honger. Nog iets van boodschappen doen zo meteen. Of nog sporten.

Ulrich: We zouden een keertje kunnen afspreken.

Gala: Een avond met elkaar doorbrengen.

Ulrich: In de zin van een rendez-vous.

Gala: Niet toevallig bij de koffieautomaat.

Ulrich: Een afspraak maken.

Gala: Van tevoren nog een bevestigingstelefoontje.

Ulrich: Een opzettelijkheid.

Gala: Geen toevalsproduct. Jezelf mooi maken.

Ulrich: Een voorpret ontwikkelen.

Gala: Worden verwacht.

Ulrich: Wachten.

Gala: Te laat komen. Precies goed. Jezelf dit veroorloven.

Ulrich: Elkaar niet missen.

Gala: Begroeten. Met een lichte vreemdheid.

Ulrich: Onzekerheid.

Gala: Of het eetcafé te vol is.

Ulrich: Of te druk.

Gala: Nee, precies goed.

Ulrich: Beetje veel lawaai.

Gala: Nogal een geluidsdecor.

Ulrich: Maar het eten.

Gala: Ja.

Ulrich: Hierblijven?

Gala: Hierblijven.

Ulrich: Aan het menu vasthouden.

Gala: Vraag je?

Ulrich: Wat drink je?

Gala: Witte wijn. Denk ik. Graag.

Ulrich: Of rode wijn?

Gala: Rode wijn. Graag. Maar?

Ulrich: Ik ook niet.

Gala: Een fles witte wijn samen.

Ulrich: We delen.

Gala: Zin in?

Ulrich: Vis.

Gala: Een geanimeerd gesprek.

Ulrich: Etc.

Gala: Wanneer?

Ulrich: Ik weet het niet.

Gala: Misschien.

Ulrich: Misschien jezelf niet teleurstellen.

Gala: Waarschijnlijk. Zelfs zeker.

Ulrich: Te goedkoop.

Gala: Trein terug.

Ela: De benen worden nu zwaar. En ik neem het recht om te gaan zitten. De bazen zijn zoals altijd mannelijk en ze zullen me nu wel vergeven. Geen pauze. Bij zo'n achturdienst heb je geen pauzes nodig. Dat doorstaat zich, met een beetje gewenning staat zich elke achturdienst door.

Gala: Soms heb je deze opwinding. Dat er iets gaat gebeuren. Nooit weet je waarom je nu vanwege deze kleinigheid zo opgewonden bent. Maar je bent het. Luchtgaatjes in de maag. Je wilt een vuurvogel aanroepen, die je vertelt, dat alles goed wordt. Dat je wordt vastgehouden en niets je kan overkomen. Geen catastrofe niet. En later moet je glimlachen, welke catastrofe zou je dan wel kunnen overkomen. Die ene natuurlijk sowieso, ooit.

Ela: Het is natuurlijk onzin. Deze donkere dagen, je bent blij met elke die voorbij is, dat de dagen weer langer worden, dat er meer dag is, en zo wordt het toch weer eigenlijk minder, elk dag een verlies. Voor mij.

Nelke: Elke ochtend om acht de kantoorwerkers in het huis tegenover. Zij nog slonzig lang niet opgestaan. Er waren wel redenen, ze had het graag daar naartoe willen schreeuwen. Gisteren nacht heb ik gewerkt, daarom ben ik nog in bed. Natuurlijk gaat het niemand iets aan. Waarom ik niet ben opgestaan. Verscholen onder de dekens. Nooit keek iemand hierheen. Waarschijnlijk nooit.

Ela: Aan de kassa bijna in elkaar gezakt. De boodschappen in de tassen gepropt. Een kwark opengebusten, nijdig geobserveerd door de rij. De appels niet afgewogen, zodat de winkelbediende moet rennen. De rij sist. Allemaal tegelijkertijd na hun werk nog even snel boodschappen doen. Een weekend voor ons. Ons weekend. Daar wil

van genoten worden. Kon mijn geld niet vinden. Woel naar het geld en bijna worden opgevreten. Wil wel graag worden opgevreten vernietigd opgepeuzeld door deze eindeloze rij. Een pasje in een zijzakje gevonden. Het nummer de rij tegemoetgetiept en met vol weekendgeluk naar huis gevluht. De koelkast volgepropt. Een stukje kaas zonder brood. De nieuwe Fanta met meloensmaak. Iets nieuws uitproberen. Proeft afschuwelijk. Krabsalade, nee cocktail, deze cocktail heb ik verdiend. Die gun ik mezelf. Dat is, wat ik daarvan zal hebben gehad. Dat ben ik mezelf waard. Tegen de keukentafel gezakt. Stilstand. Stop. Weekend. Rust. Licht voor me. Veel tijd. Mijn tijd. Mooie tijd. Nu is het voor mezelf zorg tijd. Ontspannen. Lichaamsverzorging. Sociale contacten.

Gala: Wat ben ik mezelf waard. Een taxi naar huis en niets meer zien. Voelen. Doen. Een terugwegkruipen. Morgen zal het weer gaan.

Nelke: De dag hebben gehaald. Deze dag hebben gehaald.

Gala: Naar huis eindelijk.

Ela: Niet naar huis nooit niet.

Sesam: Nog één afhandeling.

Ulrich: Alleen nog dit telefoontje.

Sesam: Nu me langzaam klaarmaken voor de nachtdienst.

Gala: Diep ademhalen.

Nelke: Doorgaan.

Ela: Nog één rondje.

Ulrich: Niet verzwakken.

Ela: Afrekenen en bijvullen.

Gala: Een lijst maken voor morgen.

Ulrich: Wat wou ik nog?

Nelke: Wat moest ik nog?

Sesam: Ik moet nog heel dringend.

Ela: Opruimen en Afwassen.

Ulrich: Op de terugweg moet ik tanken.

Gala: Niet veel gedaan gekregen vandaag.

Sesam: Ik ben nog niet helemaal tevreden.

Ela: Klaar met werken. Mijn klaar-met-werken-recht op een uitgeputheid.

Nelke: Nog boodschappen doen, dringend.

Sesam: Ik zal nog blijven, tot ik een tevredenheid heb bereikt.

Nelke: Thuis in bad.

Ela: Of de zon nog schijnt?

Ulrich: De laatste blik op de klok.

Gala: Uit het raam gekeken.

Sesam: Diep adem gehaald.

Ulrich: Op een terugweg sta ik in een intercitybistro. Naast mij de anderen. Wij drinken dit bier. Mij gaat niemand ophalen, en ik doe hier nog een beetje met de anderen een aan je zak krabben een kloten schudden op, wij kennen elkaar niet, maar we ontmoeten elkaar altijd. Wij zijn een voetbalclub, een mannenploeg, een team, dat graag samen deze sport doet. We vervelen elkaar. We wisselen korte codewoordjes. We hebben niet veel te praten. We rekenen een beetje af. We kunnen onszelf niets verwijten. We testen, op welke weg we zijn, iedereen op de iets juistere. We weten, dat we het beste uit onszelf halen. Misschien denken, de anderen ook helemaal niets. Misschien ben ik de enige, die hier überhaupt nog iets denkt. Ik zou om me heen kunnen slaan in de anderen, ik ben over ik ben onderbelast. Ik ben leeg. Ik zou graag opgehaald willen worden. Ik zou graag nog een bier willen, dat ik verdiend heb. Ik geef een rondje.

Sesam: Pas zeven en het lukt me gewoon niet, om hier door te gaan. Ik ben ongemotiveerd. Dat weet ik zelf, alleen waarom moet ik hier nog iets motiveren. Dat wil niet meer. Ik wil niet meer. Ik ben helaas niet meer efficiënt. Naar huis. Nu al, onmogelijk. Ik ga in de koffiecorner kijken, of er iemand een rookpauze net als ik. We ouwehoeren wat en dan doen we samen dit computerspel. Toen werd het toch weer elf. Kom morgen iets later. Dat is mijn recht, met deze baan.

Gala: Laat op de avond. Alleen voor een tv. Ik ben gewoon te moe, om nog iets anders te doen. Ik zou niet zo moeten hangen, ik zou in

elk geval moeite moeten doen voor iets op zaterdagavond, ik zou tenminste zaterdagavond naar buiten moeten en iets moois, sociaals beleven, ik zou nu een vriendin moeten bellen, een vriendin, met wie je aan de bar kan zitten en elkaar dingen kan vertellen, het liefst een vriendin die een beetje is zoals ik, een vriendin is ook goed, om een man te leren kennen, ik zou er nu voor moeten zorgen, zodat ik niet op zaterdag weer naar die televisie staar. Dat is niet goed voor me. Ik zou nog iets anders, zodat deze zondag, zodat ik deze zondag iets heb meegemaakt, ik moet ook nog boodschappen doen, iets aardig speciaals misschien. Deze lege koelkast, beneden alleen nog van die sauzen, ik zou graag iets willen vreten, in me doen, ik kan niet uitschakelen, dat kan het toch nog niet zijn geweest, ik zou nu graag willen kunnen slapen, rust, alsjeblieft een rust in mijn hoofd, alstublieft kijk niet zo naar me.

Sesam: Dat heb ik verdiend. Klaar met werken en dan bier en boterhammetjes voor een tv.

Ulrich: Net een provinciestedje, het decor buiten voor mijn raam. Net een geschilderd provinciestedje, een sikkelmaan en sterren zelfs. Lichten in de ramen, blauw geflikker, af en toe een schaduw op een gordijn.

- einde -